

İÇİNDE BİRÇOK ERDEMİ SAKLAYAN KELİME; ENGELLİLER VE ENGELLİ YAŞAMLARIMIZ

Sevmek. İçindeki sevgini coşkunu seller gibi kaynatarak akması coşkun seller gibi akıtmak, cömertçe. Âşık olmak. Gönünde vurulmak, karşındakini âşık olmak bir ömür boyu yola çıkmak; aile olmak. Dünya malında gözün olmadan âşık olmak, sadece onu düşünmek, onu düşünerek yatmak, kalmak; olağan üstü duyguları hissetmek, yaşamak ama en önemlisi karşındakinin de seni sevmesi ve âşık olmasıdır. Yoksa tek taraflı sevmek ve âşık olmak; sığınacak ev arayan ve aradığı evi bulamayan seyyah gibi veya özgürlüğü kısıtlı kölenin, zincirlerle uzun zaman sonra alışması ve bir anda zincirlerinde kurtularak kendisini gün batımı gibi zenginlenmiş güzelliği ile batımını izleyenlerin bir daha güneş doğmayacak hissine kapılması gibi olmak. Gönül ve akıl esiri. Afacan ele avuca sığmayan çocuk gibi, huysuzlaşmak hiçbir yere sığmamak, nefes alamamak gibidir tek yönlü aşk ve sevmek. Yönünü, yolunu, gecesini, gündüzünü kaybetmiş boşlukta hiçbir hissetmeden düşüncelere gark olmak çok acı. Hayat böyle çok seversin sevilmezsin, çok sevilirsin sevmezsin. Tezatlıklar ve bazen de anlamsızlıklar ama daha sonrada anlamaya idrak etmeye doğru giden hayat. Becerikli, maharetli, güçlü olduğunu bağımsız özgür olduğunu sanmak ve ona tutku ile bağlanmak; özgürlüğünü sınırlamak hapis etmek, bazen de anlayamazsan hayat devam ediyor her şeye rağmen. Bolluk ve rahatlık tan; yoksulluğa giden yol gibi çetin ve zorlu bir yoldur âşık olmak ve sevmek. Saklanan, gizlenmiş zamanı gelince çıkılacak zorlu, çetin bir yoldur. Baht ve mutluluğunun sanki bu olacakmış gibi karamsarlık seline kapılmaktır. Başı dik gururlu, başı ve sonunu azda olsa kestirdiğiniz, kestirmeye çalışmak için uğraştığımız dualarla, ümitlerle çıktığımız yolda tökezlemek uğruna sevmekten vaaz mı geçilecek? Söz söylenebilecek ve sözün değer gördüğü bir gönül muhakkak ki vardır. Hayatın ve yaşamın nutkunu konuşmasını dinleyecek, kulağın ve gönül gözünün, anlayışın, yüreklilikle açık olması gerekli ki mesajı alabilesin. Gaye, hedef ve beklenti içinde "içinde birçok erdemi barındıran bu kelimeler" olman ve karşındakine de bu olanağı özgürce vermen gerekir. Biliyorsun zorla güzellik olmuyor. Zorlukla, olması için alınan incinen kalbini teselli edecek boş uğraşlara girerek yaşamını ve karşındakinin yaşamını çekilmez hale sokman yakışır bir hal ve hareket değildir. Diğer anlamı ile sevmek tüm insanları sevmek ve karşındakinin de seni sevip sevmemesin beklentisi içinde olmadan sevmek. Sevmek ve aşk deminde dediğim gibi "içinde birçok erdemi barındıran "kelimelerdir. Toplum içinde saygınlık gösteren yaşama anlam katan, gönül rahatlığı içinde zorlamadan, karşılıklı seveceğini, sevenini bulana kadar baş eğmez, dirençli olarak karşılıksız; gönül insanı olarak sevmeye, sevmeye layık kişi olarak devam etmektir. Bağışlayıcı, "gönül yapıcı" olmak, en erdemlisi ve bulunmaz hazinedir. Bu yolda kazandığı, bu erdemlilikle, buluşmak ve anlamak her insana nasip olmayacak temiz ve iffetli bir gönül yüksekliği ile bezenmiş olmak ananın ak sütü gibi helal olsun.

Şimdi sevmek ve âşık olmak ne demek kısaca anlattım. Peki, engelli kardeşlerimiz içinde âşık olmak ve sevmek adına neden onları da gerçek duygularla sevmiyoruz? Sabahleyin yola çıktığında engelli kardeşlerimiz için yapılan bir tane evet bir tane

çalışma görebiliyor musunuz? Hayır. Yolda yürürken rahat ve bu engelli kardeşlerimizin daha rahat yönünü bulacağı şekilde yol yapmıyoruz? Gerektiği gibi sevmiyoruz. Yukarda anlattığım sevmek ve âşık olmak yazımı okudunuz ve şimdi o yazılanlardaki sevgiyi ve aşkı neden engelli kardeşlerimiz içinde kalbimizde taşıyoruz? Demek ki bu sevgi gerçek sevgi ve aşk değil de ondan. Sevmek karşılıksız herkesi sevmektir. Âşık olmak sevdiğin bir kişiyi sevmek ve hayatının sonuna kadar devam etmektir. Peki, bu sevgiyi neden 70 milyon insanımız günde onlarca âşık olan var değil mi. Peki neden biz engelli olmayanlar, engelli kardeşlerimiz içinde bir parça yaşamlarına anlam ve mana ve bir yudum sevgi ve muyluluk katacak küçük bir harekette bulunmuyoruz? Bu kadar mı benciliz evet. Sevgimiz kendimize ve seveceğimiz kişiye göre ise yazıklar olsun böyle sevmeye, Sevgilinle sevmek onunla yürümek adına yapmadığın dökmediğin dil ve davranışını, onu öpmek adına yaptığın aylarca kur yaptığımız çabayı ve aldığın hediyeyi sırf nefsin için aldı isen sevmek adına almadı isen yuh sana, bana. **NEDEN ENGELLİ KARDEŞLERİMİZİN ENGELSİZ YAŞAMLARINA engel olmayacak olan engelleri gönlümüzden sevgimizde aklımızdan özgürce kaldırmıyoruz? Yaşamlarına bir damla renk getirecek uygulamaları çabayı ve sevgimizi esirgiyoruz? Bir parça yaşamlarına yön verecek bu güzelliklerden yoksun olmamaları gerekir. Sonuçta insanız; Hayata saygınlık, yaşama özgürlük ve mutluluk katarak ve çıplak gözle ve görmeden veya duymamanda gerçek, olanı anlama ve yorumlama, anlayışını estetik kaygılardan uzak; ön yargıdan, uzak bu güzelliğinizi sunmanız ve bu mezzetlerinde engellide olsa yaşamlarında hissettirmek, hissetmek için hiç bir engel yoktur. Körde olsan, sağırda olsan, yürüyemede vs olsan da bir şekilde yaşamdaki güzellikler hissedilir. Gören, görmeyene, kulağına fısıldayarak; duymayana gören görsel yolda; yürümeyene yürüyen koşarak yaşamlarında beş dakika ayırarak bu yaşanılabilirliği yaşamlarına katmaları için; az gayret yeter**

Gönül dostu, insanlığın ortak duygu ve düşüncelerini dile getirdiği şiirlerle ve gerçeği arayışı ve çorak gönüller yağmur gibi yağarak gönüllere taht kuran Yunus Emre'ye sorahım "engelliler ve yaşamı".

-Gönül yıktınsa, yıkık gönül varsa o gönül'ü yaptın ise kazandığın sevap binden fazladır. Engelli kardeşlerimizin gönülleri yıkık, yıkık gönülleri onarmak gerekir. Sevmek, kendini aileni değil cümle insanları seveceksin, elinden geldiğince onların yaşamında engel olan engelleri kaldırmak için çaba sarf edeceksin. Toplumun ve kişilerin yaşamdaki sancılarını duymak için göz, duymak için kulak ve söylemek içinde dili lazımdır.

-Günümüzde bu zorluk karşısında, yaşama engel olan engellere nasıl çözüm olacağız?

-İnsanları rengi, dili, zengin yoksul olmasına bakmazsınız gönülden, merhametle davranılması gerekir. Bu duyularımız kullanırken sadece kendimiz için değil, yaratılış gayesi olarak cümle âlem için kullanmak gerekir. Sadece kendimizi duymayacağız, bize hitap edilen konuşmayı duymayacağız; cümle âlemdeki dertleri sıkıntıları, sızıntılı duyuları; yaşama engel olan engelleri ve bu engellere giden yolu açmak gerekir ki gidişatı engel olan bu yol; yollara, gönüllere engel olmasın. Diğer duyularımız içinde

aynısı gerekir. Engel teşkil eden engelleri yaşamda yok saymak mantıksızlıktır. Görüneni de yok saymak hele hiç olmaz. Yaşamlardaki engeller bariz bir şekilde görünüyor, gözümüzü kapatıp yok demek inkârdır çünkü gözümüzü açtığımızda inkâr ettiğimiz gerçek hala yerinde duruyor. ALLAH(C.C)İnsanı en güzel surette eksiksiz olarak donattı ve yarattı. Lütfü ile kendinden de olandan da katarak yarattı. ALLAH görüyor, bizlerde görüyoruz. ALLAH duyuyor, bizlerde duyuyoruz. ALLAH istiyor, bizlerde istiyoruz. ALLAH ın, görmesi, duyması, istemesi başka, bizimkiler başkadır; ALLAH âlemdeki her şeyi görüyor, duyuyor ve istiyor. Biz insanlar yanımızdakini veya bulunduğumuz ortamdakileri ini görüyor ve duyuyoruz ve bizim için en iyi olanı ihtiyacımız olandan istiyoruz. Bu vermiş olduğu duyu organımızı sadece kendimiz için kullanmak için bize vermedi. Yaşadığımız toplumdaki, sorunları, acıları, engelleri ortadan beraberce el ele vererek kaldırmak için verdi. Kulak verdi ki; feryatları, sızıntıları duyalım. Göz ver diki yaşamlarımızdaki engelleri görelim. Dil verdi ki; feryatlara, sızıntılara ve engel olunan engelleri ortadan kaldırmak için gönül, gönül'e konuşalım, sessizlerin; sessiz çığlıkların sesi olalım diye-ALLAH- verdi bu duyu organlarımızı bize. Bu duyu ve duyularımızı kullanmadığımız zaman bu duyu organlarımızın bir anlamı ve manası olmaz; ferdi olarak değil toplumsal olarak da bu duyu organlarımızı kullanmak zorunda olduğumuz bilincinde olmalıyız. **İdrakten acizlik gibi bir şeyi, irfan sahibi bir zatın vasıfları arasında saymak, sağlam ve doğru olmaz.** İrfan sahibi olan yöneticilerimiz ve insanlarımız; yaşamlara engel olan ve engelli kardeşlerimizin yaşamına engel olan engelleri, kaldırmak için aciz kalmayacağımı da çok iyi biliyorum. Eğer hala bu engeller, için bir şey yapılmadı ise bu engellerin tam manası ile "idrak" edilmemiş olmasındandır ya da bunu engelleri kaldırmak için çalışanların idrak, kabiliyetlerinin yoksun oluşlarından. Bu arada İdrakten yana acizliği kabul etmek de erdemliktir bu unutulmasın. İnsanda hayal vardır, özlem vardır, sonuçta insanız ALLAH bizi en güzel şekilde ve en güzel donanımlarımızı kusursuz vermiş kendisinde olanı da vermiş. ALLAH, duyuyor bizde duyuyoruz, ALLAH görüyor bizde görüyoruz, ALLAH istiyor, bizde istiyoruz fakat ALLAH'IN duyması ve görmesi istemesi ile biz kullarının duyması, görmesi, istemesi ayrıdır. Mevla'mız kâinatı duyuyor, görüyor ve bizden istiyor. Bizler yaşamımızda veya toplumda yan yana olduğumuz konuştuğumuz kişiyi duyuyor ve görüyoruz ve bizim için en iyisini Mevla'mızdan veya karşıımızdakinde istiyoruz. Sadece karşıımızdakini veya bulunduğumuz ortamdakini, görmek duymak ve istemek dışında, yaşadığımız toplumda beraberce yaşadığımız insanların, sıkıntısını da, sancısını da, mahzun olmasına neden olan ve yaşamı engellenen, tüm insanları ve engelli yaşayan tüm kardeşlerimiz içinde, duymaya, görmeye, istemeye mecburuz. Bizler dünyaya öylesine gelmedik ki; sadece kendimiz için yaşamaya değil toplumda yaşadığımız insanlarla beraberce; sevgi, hoşgörü, mutluluk içinde birbirimizin sıkıntılarına ve yoluna çıkan engelleri beraberce, gönül gönül'e ortadan kaldırmak için geldik. Tek başına yaşasa idik aile olmazdık, aile olsaydık toplum olmazdık. Toplum olmazsa idik bu dünyada yaşayamazdık tek başına. Şimdi; belediyemiz veya müteahhit'imiz veya vatandaşımız bir inşaat, yol, kaldırım gibi bir çalışma içine girince, topluma engelli olan kardeşlerimizde, engelli olmayan

bizlerinde yaşamına engel olmayacak bir çalışma içinde olmalıdır. Önce bir günde ne kadar yol, kaldırım, kazı yapılacaksa oturulur istişare edilir. Bugün kaç metre yol, kazı. Kaldırım yapabiliriz insanların, yaşamına engel teşkil etmeden. Yüz metre, kimisi yüzeli metre, kimisi iki yüz elli metre dedi, bunun ortası diyelim yüz elli metre tamam bugün yüz elli metreyi yapalım ve bitirelim insanların yaşamına engel, olmayalım bugün bu kadar yeter diyerekten paydos edilir. İnsanlık hali iş bitmedi yarım kaldı yollar çukur, o zaman iki elamanı nöbetçi bırakırsın ihtiyacı olan ne ise sağlarsın. Çukur olan yerde bir ışık cihazı çekilir. İnsanların ENGELLİ VEYA ENGELLİ olmayan kardeşlerimizin de yaşamına engel olan bu engel bu sayede kalkmış olur.

-!

-Konuş, neden sustun?

-Şaşırmadım desem yalan söylemiş olurum! Seni hayatında, yaşamında şiirlerinde tanıdığım mana ve anlamı gönül dostluğunu şimdi daha iyi anlıyorum.

-Engelli kardeşlerimize engel olan yapıları, binaları, kaldırım, yaşam merkezi tabi varsa-bunları engelli kardeşlerimize engel olan engellemeleri yeniden gözden geçirerek; ALLAH, insan, gönül yapmanın üçgeninde gözden geçirerek yeniden inşa edebilirler. En önemlisi gönlümüzde de engelli kardeşlerimizin ve engelli olmayan kardeşlerimize yaşamına giden yoldaki engellerimizi kaldırmamız gerekir. Toplumun ve kişilerin sancısını ve derdini duymak için kulağı, gözü ve dilini kısaca bu duyu organlarımızı yaratılış gayesi olarak açmak, duymak, görmek ve haksızlıklara karşıda söylemek ve gerekeni yapmak içinde, gerektiği gibi kullanmak zorunda olduğumuzu unutmayalım. Bu duyu ve duyu organlarımızı kullanmadığımız zaman bu duyu organlarımızın bir anlamı ve manası olmaz; ferdi olarak değil toplumsal olarak da bu duyu organlarımızı kullanmak zorunda olduğumuz bilincinde olmalıyız. İnsanda hayal vardır, özlem vardır, sonuçta insanız ALLAH bizi en güzel şekilde ve en güzel donanımlarımızı kusursuz vermiş kendisinde olanı da vermiş.

-Yani âlemlerin rabbi olan "ALLAH" veya Mevla'mız bizlere kendi suretinden bir parçanı verdi? Nasıl?

-Evet, ALLAH duyuyor değil mi?

-Evet,-.

-Bizde duymuyor muyuz? Allah görüyor, bizde görüyoruz değil mi?

-!

-Neden sustun

-Düşünüyorum. Evet, doğru Mevla'm kendinde olan suretin bir parçasını bize de vermiş! Böylesine geniş ve anlamlı düşünmemiştim... Bilmiyordum. .Yine gül misaline

döndüm; gülü koklarsan gülün kokusunu duyarsın, diken koklarsan burnuna batar acı verir. Seninle tanışmam dünyamı hayatımı bakış açımı değiştirdi.-Bu bize verilen, görmek, duymak, Mevla'mızın gibi görmek, duymak gibi değildir. Biz çevremizdekini duyar ve görürüz. Mevla'mız olan-ALLAH-tüm evreni ve kâinatı duyar ve anında görür kuşatır merhameti ile lütfü ile affı ile keremi ile ihsanı ile bunları sayarak bitirmek mümkün değil biz Mevla'mızın bildirdiği kadarını biliyoruz.

-Engelli kardeşlerimize engel olan yapıları, binaları, kaldırım, yaşam merkezi-tabii varsa-bunları engelli kardeşlerimize engel olan engellemeleri yeniden gözden geçirerek; ALLAH, insan, gönül yapmanın üçgeninde gözden geçirerek yeniden inşa edebilirler. En önemlisi gönlümüzde de; engelli kardeşlerimizin ve engelli olmayan kardeşlerimize yaşamına giden yoldaki engellerimizi kaldırmamız gerekir. Kamuda çalışanlarda her ay maaşlarında cüzi bir kesinti ile yardım toplanarak engelli kardeşlerimize; araba, kulaklık, yardım şeklinde toplanabilir. Ayrıca kamuda yöneticiler çalışanları engelli vatandaşlarımız ziyaret etmek için program dâhilinde ziyaret edilerek, yaşama engel olan yolda hep birlikte mutlu bir beraberlikle ve kardeşlik içinde, dertler sıkıntılar konuşulur muhabbetle bir hal yolu bulunur veya tespit edilir. Mahallerde engelli kardeşlerimizi ziyaret için yetkili mercilerimizin yardımı ile engelli kardeşlerimizin yaşamına engel olan engeller nasıl yok edilir konuşulur karara varılır. Engelli kardeşlerimiz mahallemize gelerek evlerimizde misafir edilerek birliktelik sağlanmalı. Mahalleden, ilçeye ilçeden şehirlere, şehirlere illere yayılmalıdır. Vermek gerekir, kendinden vermek gerekir.

-Kendinden vermek gerekir derken?

-- Kendinden olanı, vereceksin. Bu dediklerin dünya metasıdır ihtiyaç olurda kullanılır diye verilir verirken kılı kırk yarararak vermek değildir karşındakine. Verirsem buna layık değildir yerine" ben vermeye layık mıyım "karşılık gözetmeden onu incitmeden vermektir. Yoksa ev, araba, gibi dünya istekleri gelip geçici olur ve insan arzuları, almakla tatmin olmaz sürekli ister. İstemeden vermek layık mı değil mi değil, "ben vermeye layık mıyım" karşılıksız olarak vermekte en önemlisi budur. Gülü koklarsan gül gibi mis kokuları duyarsın, diken koklarsan burnuna batar acı verir. Karşındakinde seni. Karşındakinde kendisini sende görürse ve sende bu güzel gören gözde seni güzel olarak görürsün. Böylesine coşkun akan berrak sular gibi Mutluluktan coşarsın çağlarsın. ALLAH bir kırpıntı olarak nurundan bir nur verirse kuluna, kulu o anda ilime vasil olur. İlimde kalbin gıdasıdır, kalp gözü ile gerçek olanı hakikati görürsün. İşine geldiği gibi anlarsan kargaşa çıkar. Herkes yapması gereken ne ise düşünüp onu yapacak - Bunu şöyle bir örnekle açıklayabiliriz. Kamyon otoyolda hızla gidiyor, yayada kamyonu gördüğü halde karşıya geçmeye çalışıyor. Şoför nasılsa yaya hızlanır bende fren yapmam; yayada şoför nasılsa şimdi fren yaparda hızlanmadan karşıya geçerim. Farklı düşünceler ve farklı anlayışlar ve sonucu: kazadır. Kaçınılmaz olan budur-. İnsan olarak; yaradan Mevla'mızın yaradılış gayesi olan gayeyi, amacı anlasın, yaşasın ve yaşayanlarda saygı ve ile davransın. -Tecelli olan; ALLAH'IN

nurudur. Kâinat, sevmek, herkesi sevmek karşılıksız, yıkılanı onarmak, düşmüşe yardım etmek-tüm güzellikleri taşımak ve insanlara sunman ve bu yılda çaba içinde olman- için Mevla'nın bunları anlamın ve hissetmen için sana verdiği "nurla" anlama ve hissetme kabiliyeti" kazanırsın. Bu "Nuru" ile ilim sahibi olur ve "Hakikat'i" mana ve anlamı anlarsın, bu ilim ile Mevla'ya ulaşırsın işte gerçek olan aşk budur. Amaç bunları hissederek duyarak yaşamak ve yaşatmaktır, ezeli ve büyük olan bu nuru tecelli ettiren Mevla'ya bu güzelliklerle beraberce, tüm insanlıkla "Mevla'ya yönelmek ve gönüllerin onunla kaplanması-için çalışmak- gerçek olan "Hakikati" mutluluğu sevgiyi tüm insanlık olarak yaşamaktır. Bu ummanda sahil arama sahil yoktur uçsuz bucaksız bir ummandır.

-Bunları anlamak için bu hakikatler ışığında yola çıkmak gerekiyor değil mi?

-Çok doğru olanı söyledin Mevla'nın "nuru" ile sende yarattığı kendinden verdiği surette, Mevla'yı gördün. Sen, ben bizde yarattığı bedenimiz onun bir örneği değil miyiz? Güzelliklere, doğruya hakikate ulaşmak için yola çıkmak ve kabullenmek gerekiyor. Bir şiir var bu konuya parmak basacak gibi

Canlar Canını Buldum Bu Canım Yağma Olsun

Canlar canını buldum bu canım yağma olsun
Assı ziyandan geçtim dükkanım yağma olsun

Ben benliğimden geçtim gözüm hicabın açtım
Dost vaslına eriştim günahım yağma olsun

İkilikten usandım birlik hanına kandım
Derdi şarabın içtim dermanım yağma olsun

Varlık çün sefer kıldı dost andan bize geldi
Viran gönül nur doldu cihanım yağma olsun

Geçtim bitmez sağınçtan usandım yaz u kıştan
Bostanlar başın buldum bostanım yağma olsun

Yunus ne hoş demişsin bal u şeker yemişsin
Ballar balını buldum kovanım yağma olsun

-Gönlünüze sağlık. Dost dediğiniz kavramı az daha açıklar mısınız?

-Dost, Bazen, bıkmış usanmış, yaşama zevkini kaybetmiş olarak maddi manevi sıkıntılara gark oluruz. Nefes almaktan zorlanırdan ne yapacağımızı bilmez bir halde, boş düşüncelerle dolaşırız bizi bu sıkıntılarımızdan kurtaracak, bir anda yol gösterecek müjdeyi; bulmak için olgun ve erdemli bir haberciyi bekler gibi bekleriz. Manevi destek

için tek başımıza kaldığımızda; üzgün, mahzun bir eda ile baş başa kalmanın huzursuzluğunda; buruk bir acı duyarız kalbimizde. Bulunacak yön, taraf çıkış kapısı kalın zincirlerle, kilitlerle kitlenmişçesine kapalı olması anlayış ve idrak edememenin şoku içinde olgun ve kâmil düşünemeyiz. Sanki hayatta tüm sıkıntılarla tek başına çaresiz yalnız yapayalnız kalmış elleri ayakları kelepçelerle bağlanmış hissi içinde titreyerek, devamlılığı olmayan ürperti içinde; hiç bir yerde derman bulamamanın etrafındaki dostlarından, yakınlarından ilgi ve alakasını görmeden, bu sıkıntı ve dertlerle boğuşmanın gerçeği ile karşı karşıya kalmanın üzüntüsü ile akıl erdiremeden oturur kalırsın. Ashında dostlar ve yakınındakiler ve çevrendeki arkadaşların böylesine zor günlerde senin dertlerini paylaşarak çözüm üretmeleri gerektiğini, yardımcı olarak seninle sıkıntılarını baş başa değil beraberce çözme konusunda yanında olmalarını istemen en doğrusudur. Dostluklar, arkadaşlar ve yakın çevren bu gibi kötü gün dostu olmaları gerekirken, bir anda bakıyorsun hepsi iyi gün dostu olmuş çıkmış. Dostluğa ve bu kötü zamanda, aradığın dostu giden yoldaki köprü bakıyorsun yıkılmış. Karşıya geçmek nerdeyse imkânsız! Bir anda garip, dostu, arkadaşları yakın çevresi hiç olamamış, garip insan gibi kalırsın."Mevlana'nın dost için söylediği en anlamlı söz "Onun ışığı vurmazdan önce ölü bir nakıştı sadece taş duvarlarımızda. O, elindeki yay ile vurmazdan önce tellerime; hep aynı nameyi çalıp söyleyen, kendi sesine yabancı bir kuru rebaptım. Ben onun avucunda bağlar, bahçeler ağaçlar görür; deryalar gibi geniş, deryalar kadar berrak sular görürüm. Onun avucunda çıkan ağaçların gölgesinde dinlenirim. Lâkin siz bunların hiçbirini göremezsiniz."en doğrusuda budur. Neden etrafındakiler bir anda kayboldu sorusu beyninde çanlar gibi çalar durur. Cevabı bulamamak veya bulmak veya ona yakın düşünceler beynini kemirir durur. Fakir olmak mıdır sözde dostları ve yakınları arkadaşları yok eden? Boğa gibi güçlü görünen o dostluklar, böyle zamanda bakmışın, uçmuş yok olmuş. Karakışta soğukta kalmışçasına donarsın, muhtaçlık içinde tek başına kalırsın çabalarsın çıkamazsın. Böylemi olmalıdır? İnsanlık, dostluk... Bumudur? Gibi sorularla cevap ararsın. Tabii ki bu değildir yapılması gereken; şahsi anlayış ve şahsi görüşü bir kenara bırakarak çare aramaktır. Gidişatın bu noktaya gelmesindeki unsurları ayırma, çözme ve haletme yoluna bir an önce gidilmeli ve karşındakine minnettar kalma, gönül borcunu sezdirmeden uygun ve yaraşır, layık olan bir yakınlaşma ile beraberce gönülde hal edilmelidir. Böylesi durumlarda ilk akla gelen dostların ve arkadaşındır. Yoksa karşına geçerek bu maddi ve manevi sıkıntılar karşısında; eşsiz güzellikleri seyreder gibi; kıvranışlarını, çaresiz kalmanı, üzüntünü izleyen kimseler dost, arkadaş olamaz, olması da mümkün değil; bu gibiler iyi gün dostudur, maske takmış sırtlanlardır. En acısı da bu gerçeği öğrenmenin acısı ve eşi ve benzeri bulunmayan bu gerçeğin ızdırap'ını tüm bedeninde hissetmek. Böylesi sıkıntılar, üzüntülere, çaresizlik içinde kıvranıırken gerçek dost kimdir? Düşünün bakalım kimdir? Bulabildiniz mi? Az daha düşünün kimdir? *Tabii ki gerçek tek dost; yaren, hemedert, gönüldeş olan "ALLAH dır". Yalvarışları duyan, sonsuz kerem ve merhamet sahibi olan "ALLAH dır". Siz sabırla yol ağzına giderken sizi bekleyen gerçek dost "ALLAH dır". Sizi merhameti ile kucaklayan; karşılıksız "ALLAH dır". Hatalarınıza karşı, hatalarınızı gizleyen her an her saniye sizin yalvarışlarınızı,*

dertlerinizi binlerce defa karşılık beklemeden-"Kulların, her türlü güçlük ve sıkıntılarını açan ve kolaylaştıran manasına gelir el-FETTAH. Faydalı ilimlere karşı insanların kalbini açarak, onların işlerini kolaylaştıran, bütün zorluklarını ortadan kaldıran yüce Allah'tır. Her işinde üstün gelen o'dur".Bunu bilmek yeterlidir. Sabırla, karamsarlığa yenik düşmeden- Bütün sebepleri ve vesileleri yaratan ALLAH düşüncesi inancında yoluna devam edersen karşında "Âlemlerin rabbi olan ALLAH ı bulursun, yanında. Kutlu ve mutlu, saadetli ve bahtiyar bir neşe ile seni sıkıntılarında kurtaran dost olarak bulursun her ne kadar -iflas içinde- bütün malını elinden çıkarmış olsan da sabırla yol aldığın için seni bekleyen mutlu ve saadetli ve bahtiyar olmuş şekilde sıkıntılarında, dertlerinde ızdırap'ların da kurtulmuş olarak yoluna devam edersin. Önce yönümüzü tayin edeceğiz ve o yola çıkacağız. Ayna karşısında hangi obje veya nesne, cisim duruyorsa tüm gerçekliği ile onu gösterir. Doğrumudur?

-Çok haklısınız doğrudur.

-Sen topluma ayna ol; toplumdaki insanlar seni gördüğünde kendisini görsün. Bu fazlalık veya eksiklik fark etmez ama sana bakarda, kendisinde, fazla fazlalığı sende görürse kendisine çeki düzen verir. Bu aynaya bakan herkes için geçerlidir, kendinde eksik gördüğü bir şeyi düzeltir. Sana bakıp da kendisindeki fazlalık tan daha aşağı eksiklik, görürse kusura bakam oda senin acizliğin ve becerisizliğindir. Biliyorsunuz ki "Ayna" karşısında ne duruyorsa onu gösterir; ne eksik ne fazlası ne varsa olduğu gibi gösterir. Sen karşındaki düzgün olmayan, eğri olan kişi karşısında, düzgün olursan karşındaki eğri olan kişi düzgün olmanın ne olduğunu görerek kendisine çeki düzen verir.

-Bu tespitte çok haklısınız. Öyleyse sen karşındakine değer verirsen karşındakine sana değer verir diyorsunuz? Peki, karşındaki kendini düzeltmezse nasıl olur?

-O zaman kargaşa çıkar. Güzellikler unutulur gider. Değer vermezsen, değer görmezsin. Bir birimizin eksiklerini tamamlamamız gerekir. Eksik olan tamı öğrenir, tam olanda eksik olanı tamamladığı için gönül gönüle bir taşla beş kuş vurmaya benzer. Sizden bir şiir daha alalım mı sevgili gönül dostu Yunus Emre üstadım.

GEL GİDELİM DOSTA GÖNÜL

Bir karardan durmayalım
Gel gidelim dosta gönül
Hasretinden yanmayalım
Gel gidelim dosta gönül

Kılavuz ol gönül bana
Gel gidelim yârdan yana
Canım kurbandır canana
Gel gidelim dosta gönül

Kara haberin almadan
Can bedenden ayrılmadan
Azrail bizi bulmadan
Gel gidelim dosta gönül

Gerçek murada varalım
Yârin hatırın soralım
Yunus Emre'yi alalım
Gel gidelim dosta gönül

-Çok teşekkür ederim, gönül gözünüzle bizi engin denizlerde gezintiye çıkardınız.

-Bende teşekkür ederim. Eserlerimi okursanız onlarda hayatınızda karşılaşacağınız tüm engeller için bir yol bulacaksınız.

Çok sevdiğim bir türküdür;" Bu dere baş aşağı zülüfler baş aşağı Bugün ben yâri gördüm tutmadı dizimden aşağı, başı yazmalı olsun, burnu hizmalı olsun... Kâh kül dökülen yüze, kudret sürmeli; ocak söndüren gözler. Seversen dengin sev; sevme bir yaş aşağı. Burnu hizmalı yârim"...ve devam edip giden bu türküyü beğenerek, haz alarak dinlediğim bir türküdür. Buram, buram aşk kokan bir türküdür. Aşk ah aşk sen neler tattırırsın. Her gecenin sabahında, öğlesinde, akşamında her günün her saniyesinde yaşanmak istenen güzel bir duygudur. Görüldüğü anda tutulan; tatlı esen bir rüzgârla bedeni sarmalaması ve bedeni volkanda kaynarcasına kaynatan coşku ile kaplatan duygu. Sen nerdesin diyerek aranan, hasret duyulan, özlemle beklenendir. Bulunması için bir ömür beklenen ve DEĞER BİLMEYENİNDE bulunca hoyratça yok etmesi, arayanında bulamayarak bir ömür pencere önünde, kapının eşiğinde, kâh yürürken, kâh otururken araması ve bulamaması, bulmak için ömrünü feda edercesine değer vererek araması bulamadığı bir duygu seli, şelaleden akan sulardan daha yoğun bir duygu seli. Gönüllerin, sınırsız mutluluk zinciri ile bağlanması. Genç ve güzel "görünüş itibari ile değil gönül gençliği güzelliği "kalbi nin seveceği, ısınacağı bir güzeli görünce ve gayri ihtiyarı mahcup göz ucu ile seni süzmesindeki muhteşem parıltı neşe, vakar, güzellikler ötesi güzellik ile bakması; kalbini ısıtması damarlarındaki kanının

kaynamasına fokurdamasına neden olan asil bakışı. Uzaklaşınca sokağın dünyanın dar geldiği" ile sırlar dolu gözleri için Âlemin mücevherlerini versen karşılığının alınmayacağı o bakışı ah o bakışı ne kadar güzel ve harikulade! Mükemmel. Gül yüzündeki sır, muamma, anlam; gülüşündeki hazineler, pırlantalar kadar değerli olan tatlı gülüşü. Gizemli bakışı. Gözlerindeki parıltı. Neşesi, huzuru... Gamzelerindeki ihtişam. Saçlarının kıvrımındaki. Ahenk. Kirpiklerindeki zarafet incelik; kaşlarındaki alaycı olmayan samimi, sevecen eda ile sana bakarken, hafiften üste doğru nazlı, nazlı oynatması. Ah aşk ah. İnsanı bir anda coşturur bir, anda karanlıklar zindanına attırırsın sorgusuz sualsiz. Gülücüğünü görmek için dünyayı yirmi beş saat sırtında zorlanmadan taşıttıran aşk. O tatlı gülüşe Dünyaların hazinelerini nasıl sığdırmışsın? Anlatılması için kelimeler yok ve o kelimeler yazılmamıştır lügatimize. Burnundaki sadelik, çenedeki kıvrımlar, ellerindeki sıcaklık. O boyundaki endam, asalet, tevazu ile salına, salına ahenkle yürümesi. Cennet gözlüm. Aşk; insanı bülbül gibi şakımasına neden olan aşk, bülbülün sevmesine neden olan gül. Gamzelerinde öpmek. İnsanı bambaşka âlemlere götüren aşk neler yaptırırsın, neler yaşatırsın tarifi mümkün değil. Ayak parmaklarındaki hassasiyet, ürkek sevecen ürkek yanaşman...

Böylesine mutluluk şelalesi ile dolu bir yaşam. Hayatta yaşımın elli olmasına ve araştırmalarımın rağmen birbirine kavuşan âşık görmedim okumadım! Ferhat ile şirin, Leyle ile mecnun, Kerem ile Aslı; böylesine kutsal olan aşkı arayanlar ve bulanlar, neden sonunda ayrılığa gark oluyor. Tek başına. İstiraplarla baş başa kalıyor? Anlamış değilim. Aşk kutsal yapan ;"ayrılık hamurunda yoğrulmak ve yontulmak" mıdır? Aşk anlamlı ve yaşanması özel kılan ve kutsal olan bu duygu ve yaşamdır. " Büyük Üstat Necip Fazıl Kısakürek'in dediği gibi "Büyük randevu... Bilsem nerede, saat kaçta? Tabutumun tahtası, bilsem hangi ağaçta? " "seline gark eden bumudur acaba?

Yaşamı özel ve kutsal olan bu duygu ve anlamı, iksiri içerek yaşamak çok güzel."Layık olmak" en güzelli de bu olsa gerek ve dağları deldiren gücü de bunda saklı. Cemaline; cemalinin güzelliğinin zevkini veren görüntüsüne hoşlanarak bakmak aşkın, giriş kapısıdır.

Arkanda bir iz bırakarak, dünyadaki hayatının son bulması yaşamın en güzel tadıdır; geride kalanlar ve gidenlerin bıraktığı ışık; karanlık yolda giderken önünü aniden aydınlatan ışığın değerini anlamak çok zorda olmasa gerek. Göçmen misali dünyaya gelmek, bir çadırda etrafına; ışık ve iz bırakarak gitmek, kısa olan yaşamı anlatan en kısa cümlesidir.

Bu kısa girişten sonra artık başlayalım değil mi? Aşk aklımıza neler getirdi gördünüz mü? Bir anda? Böylesine coşku vermesi; yaşayan için nasıl bir coşku veriri artık gerisini de siz düşünün ve hayal ederek; hayal âlemine dalın! Söyleyeyim, benim bu hayal âleminde çıkmam iki saatimi aldı!

Ömrümde Fethiye deki; denizi, tarihi doğayı; yemyeşil çam ağaçlarını, masmavi denizin güzelliklerini yaşamamış olmanın, hayal kırıklığı, üzüntüsü, yaşamamış olmamanın

ezikliğini hep hissettim. Neden? Bunca insan, bu güzelliği görmek için Fethiye ye giderlerde ben, neden gidemedim sorusunun cevabını hala bulamadım, kismet mi desem ne desem bilemiyorum! Hayat, cevabını veremeyeceğimiz sorularla dolu; benim hayatımda daha da çoktur desem abartmış olmam. Nedendir? İşte bunu hiç anlamadım, hatta çözemedim! Yaşanmamışlığın hüznü; yaşamış olmanın hazzı ile boy ölçemez. Sessiz yağın karın sesi nasıl anlaşılıyorsa; yaşanmamışlıkla, yaşanmışlık arasındaki tek fark, yaşamak ve hissetmek, duymak; sessizde olsa. Sonrasındaki kazanmışlığın derin anlamı; yaşamının gerçek anlamını anlatan ince bir çizgidir. Bu çizgiyi yakalayamadım ya ona yanarım! Ayan beyan olan bu acı gerçeğin; bir tokat gibi yüzüme vurulması bu tokat'ının sesinde irili ufaklı olsa da çınlaması kulağımda hiç gitmiyor. Benimki olsa, olsa trene aylak, aylak bakmadır. Hayata; saygınlık, özgürlük ve mutluluk şöleni katan, kazandıran bu hasletten yoksun olman benim için çok zor! Felsefe; kişinin kendi çevresini anlama yorumlama açıklama gereğini söyleyen arama çabası ise, cevaplardan çok sorular önemli ise bende neden merak ve kuşku uyandırmadan; resimlerde filmlerde izleyerek bu güzellikten bi habersiz yaşadım sorusu kafamda balyoz etkisi yaptı."Aradığınız kişiye şu anda ulaşılmıyor, lütfen daha sonra arayın"

Buldum galiba nedenini; günlük kaygılar, üzüntüler, geçinme telaşı, maddi olanaksızlıklar, beni bunları yaşamamama engel teşkil eden unsurlardı. Kendimi, başkalarının gözünde göremiyor olmam ön yargıdan uzak, gereksiz kaygılarla uğraşmıyor olmam da etken olmuştur muhakkak ki. Böylesi zor durumlarda insanın yedek bir aklı olmalıdır, bir köşede sessizce bekleyen; kararlılıkla, inançla hoşgörü ile. Gerçi insanlarla iyi geçinme, işbirliği yapmak, sevmek ve sevilme için çok iyiyim bildiğim kadarı ile. Demek ki karşı cinslere uyum sağlamada gerekli olan sevgi ve saygı yönelik işlerle fazladan meşgul olmamam veya umursamaz olmam; hayattaki bu güzellikleri yaşamamamdaki en büyük eksikliklerdir. Bu eksiklikleri yok etmek için veyahutsa doyumsuzluk duyduğumda Sünni doyumluluklara yönelmemiş olsaydım; Fethiye deki, Datça'daki, öludeniz deki güzellikleri yaşamın elli olmasına rağmen yaşamış olur ve bu pişmanlığı duymazdım. Bu eksikliğimi, hatamı, yanlışlığımı kabul etmemde bir erdemliktir. Işık yanmadan karanlık yok olmaz dedikleri ahada bu işte.

Hayatımızda yaşamımıza engel olan yaşamda; çalınan veya çalınmasına izin verdiğimiz bizi hayattan bütünü ile uzaklaştıran engellere takılmak kalmak. Gerçek anlamı dışında, karışık renksiz, anlam, benzerliği olmayan; anlamlı renk cümbüşü olarak algılamamıza neden olan ve benzerlik ilişkisi içine girmemize olanak ve izin veren, davranışlar sergilemek amacı olmayan bir hoyratlıktan başka bir şey olmasa gerek. Bunun ölçüsünü ölçen ve değer biçen cömert, bağışlayıcı, gönül yapıcı terazisi ile ölçmeli. Küçük ve narin yürüyüşle bunun farkında olmak; sakinleşmiş gönül rahatlığına erişmek için, trenin gelmesini beklemeden istasyonda bir an hazır olan bir yolcu gibi, Yüksek gönüllü olarak yola çıkmak bu eylemi de uygunluk ve liyakat içinde yapmak gerekir. Layık olmaya götüren; tatmin olmanın hazzı ve güzelliklerini yaşamının yükselişi, bembeyaz bayrak gibi dağın zirvesinde özgürce, sallanışını görmeye vesile olan

güneşin doğuşu kadar bariz bir ışık anaforu, yalvarış kadar samimi, bilgelik kadar onur verici hissettiren duygudur layık olma.

Gaye, hedef, beklenti üçgenindeki; cesaret ve yürekliliğine erişmede; emek, zahmetle kan kardeşi olmak veyahutsa kement bağı ile kopmamacasına bağlanmak süreci; layık olmaya götürür. Yoksa layık olmak kolay olsa idi; ne anlamındaki değer olurdu nede olağan üstü meziyetlerle donanmasındaki saygın hazinelerle dolu olurdu. Değer bilende bilmeyende, anlayanda anlamayanda adı sanı ne diyerekten bön, bön bakardı.

Anlayamadığımız içinde, değersiz bir paçavra gibi çöpe atar, kuru soğuk da; yaz güneşinde ısınıyormuş gibi ayazda çıplak otururduk. Sınırsız uçsuz bucaksız çekici olmayan destansı, değişimi çırılçıplak göstermeyen zapt olması mümkün olmayan sakin kararlılıktan uzak olan berduş, aptal gibi salak, salak dolaşır dururduk.

1-Yunus Emre'nin hayatı - <http://www.mehmethekim.com/irler-ve-irler-mainmenu-42/101--felsef-arler/469-yunus-emre.html>

2-İnsan-ı kâmil(mukaddime). <http://www.okyanusum.com/insanikamilmukaddime.html>

-Bu eserdeki yola çıkmakta engin gönül görüşlerini ve fikirlerine ışık alınarak-Yunus Emre'nin ve Abdülkerîm Ceyli(insanı-kâmil-mukaddime)eserleri yön alınarak kaleme alınmıştır.

MEHMET ALUÇ

1962 MALATYA DOĞUMLUYUM

EVLİ VE DÖRT ÇOCUK BABASIYIM

EMEKLİYİM

İLKÖĞRETİM MEZUNUYUM

ANKARA, SİNCANDA İKAMET ETMEKTEYİM

KİTAP OKUMAK-SİNEMA-TİYATRODAN HOŞLANIRIM